

DRUHÁ NEDEĽA CEZ ROK C

Len niekoľko kilometrov na severovýchod od Nazareta leží dnes už pomerne veľká dedina Kána Galilejská, v ktorej žije prevažne moslimské obyvateľstvo. Žije tu aj menšina kresťanov, tak pravoslávnych ako aj katolíkov. Pod svätyňou kostola z konca 19. storočia, ktorý spravujú františkáni, sa nachádzajú pozostatky jedného domu z 1. st., v ktorom sa odohrala svadba z dnešného evanjelia. Nad týmto domom byzantskí kresťania v 5. st. postavili kostol, ktorý bol zničený. Dnešný kostol navštevujú všetci pútnici a najmä manželia si tam obnovujú svoj manželský súhlas. Je to naozaj dojímavý obrad.

Určite si každý, kto počúva dnešné evanjelium, dá otázku, prečo na tejto svadbe začalo chýbať víno. Galilea je predsa oblasť, kde sa darí hroznu, a preto tu majú vína vysokú kvalitu a môžeme povedať, že voda je tu vzácnejšia ako víno. Svadba v tých časoch trvala minimálne týždeň. Svadobný dom sa preto musel dôkladne pripraviť a mať dostatočné zásoby tak jedla ako aj vína. Zvykom vtedy bolo, že mladý zať posielal mládencov, ktorí pozývali hostí a k tomu každý pozvaný dostal svadobné rúcho, v ktorom prišiel na svadbu. Podľa toho presne vedeli, koľko hostí bude na svadbe. Predsa tu nastáva otázka. Prečo začalo uprostred svadby chýbať víno? Ísť si víno v tom čase požičať alebo kúpiť, by bola pre svadobný dom veľká hanba. Biblisti tento problém vysvetľujú asi takto. Pán Ježiš mal už prvých šesť učeníkov, ktorých si na svadbu vzal so sebou, s ktorými svadobný dom nepočítal, a uznajme, keď si šesť mladých chlapov sadlo za stôl, tak nie len veľa zjedli, ale aj vypili. Usudzuje sa to z toho, prečo dal Pán Ježiš nanosiť vodu do šiestich kamenných ošišťovacích nádob, (prečo nie do siedmich alebo piatich?), ktoré mali obsah 2 až 3 miery. Jedna miera mala 42 litrov. Panna Mária musela byť blízka príbuzná, lebo ju nevidíme, žeby sedela medzi hostami, ale sa pohybovala medzi obsluhou, a preto videla, že začína chýbať víno. Vedela, že to spôsobil jej Syn, ktorý si pozval šesť učeníkov, a preto išla za ním s poznámkou, že začína chýbať víno. On jej na to odpovedal, že ešte neprišla jeho hodina. Iste jej potom napadlo, čo sa má ona o to starať, keď on o tom dobre vie. A tak sa stalo, že Pán Ježiš dal svadobným hostom vynikajúce víno, keď premenil okolo 600 litrov vody na víno.

V dnešnom evanjeliu si dobre všimnime dva druhy vína. To prvé víno bolo vynikajúce, ako to bolo vždy na svadbe zvykom dať najprv dobré víno. Toto prvé víno symbolizuje ľudskú lásku, ktorá je síce dobrá, ale často sa postupom rokov vytráca. Čo je ľudské, nie je dokonalé. Preto sa stáva, že manželia po určitom čase začínajú pociťovať akoby vzájomný chlad a krízu. Z toho dôvodu, žiaľ, vo veľkom počte dochádza k rozpadu manželstva. Vždy, keď som pripravoval snúbencov k sobášu, tak som im veľmi zdôrazňoval toto nebezpečenstvo vyhorenia vzťahu. Vtedy som im ponúkol to druhé víno, ktoré pochádza nie od človeka, ale od Pána Boha a je to víno Božej lásky, ktorá je nekonečná, lebo Boh je Láska. Ako náhle budete pociťovať, že prichádza kríza, tak vtedy padajte na kolena so zopätými rukami k modlitbe a proste si o túto Božiu lásku. Potom sa o vás nebojím – tak som im to zdôrazňoval.

Je tu jeden základný problém pri otázke, ako kto chápe pojem, čo je láska. Všetkým snúbencom som dal túto otázku a nie raz som bol nemilo prekvapený, čo dnešní mladí ľudia považujú za lásku. Pre mnohých láska je sex, porozumenie, pochopenie a iné odpovede. Známy nemecký spisovateľ Goethe napísal takúto vetu: „Ak niekto chce vstúpiť do manželstva a chce urobiť seba šťastným, nie je manželstva hoden.“ Pán Ježiš tiež povedal významnú vetu: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí život za svojich priateľov“ (Jn 15, 13). A Pán Ježiš položil dobrovoľne svoj život za všetkých ľudí. Dôkazom toho je kríž a na tomto znamení nekonečnej lásky si novomanželia pri sobáši prisahajú vernosť a lásku do smrti. Odpoveď na otázku, čo je láska? Láska je obeta. Bez obety niet pravej lásky.

Môj bývalý profesor z teológie nám rozprával na prednáške o staručkých manželoch, ktorí slávili 50. výročie svojho sobáša. Na slávnostnom obede mali pozvané svoje deti, vnúčatá a aj ďalších priateľov. Medzi rečou starkého oslovil vnuk - lekár s otázkou. „Starý otec, máte sa aj teraz tak radi, ako keď ste sa sobášili?“ Nato starký vstal a vážne sa rozhovoril. Keď sme sa so starkou zosobášili, tak sme si v našom manželskom krbe zažali malý plamienok lásky. Postupne sme počas rokov jeden i druhý čelili rôznym pokušeniam, ako porušiť sľub daný pri sobáši. Koľko len bolo takýchto lákavých pokušení, ale povedali sme si, že niekto tretí by nám veľmi poškodil, keby sme pokušeniu podľahli. A viete, milé naše deti, my sme takto prinášali ustavične polienka sebazaprenia na ohníček našej lásky, a preto nám ho Pán Ježiš stále zveľadľoval, takže teraz, po päťdesiatich rokoch manželstva prežitého s Pánom Ježišom je to už celá vatra lásky. Potom sa starký nahol k starkej a s láskou ju pobozkal.

Teraz chápeme, prečo v dnešnom evanjeliu nie sú dôležitejší novomanželia ako Pán Ježiš a jeho Matka. Veď to boli oni, ktorí vtedy pomohli novomanželom a ktorí sú vždy ochotní pomôcť všetkým manželom, keď o pomoc prosia.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.